

Minek az ünnepe a karácsony?

A karácsony megünneplésénél valami tragikus hangsúlyeltolódásnak vagyunk tanúi. Valami olyan történt ezzel az ünneppel, mint ami abban a családban, amelyikben az volt a szokás, hogy a családtagok születésnapját bensőséges, meghitt együttléten ünnepelték meg. Ilyenkor az ünnepelt életének utolsó esztendejéről megemlékeztek, elsorolták annak jelesebb eseményeit, és együtt adtak hálát Istennek az Ő megtartó szeretetéért. Szerény, de kedvesen elkészített vacsorán volt együtt a család, amelyikre készült mindig egy kis torta is. A baj aztán ott kezdődött, hogy egyszer az egyik távolabbi rokon egy hatalmas tortával remekelt, amit persze mindenki elkezdett dicsérni, csodálni, noha ez nem volt szokás az ő körükben addig. És ezzel aztán elindult a lavina. Ettől kezdve többen is hoztak tortát az ilyen családi együttlétekre, elkezdtek egymással versengeni, divatok alakultak ki. A kerek torta

már ósdinak számított, szögleteset kellett készíteni, aztán emeleteset, aztán mindenféle díszekkel cico mázták. Lassan a torta egyre kisebb lett, a díszek száma és csillogása egyre nőtt. El is nevezték ezeket az alkalmakat tortaünnepnek. Így érkezett el a nagypapa 80. születésnapja, amelyiken valóságos tortakiállítás rendeztek a gyermekei és az unokái. Volt zsűri, amelyik minősítette a formákat és az ízeket, és díjazta a tortaünnepnek a remekeit, s csak amikor feloszlott a vendégsereg, akkor döbbsentek rá arra, hogy az ünnepeltről egy szó sem esett. És a nagypapa csöndesen szolgáló, áldozatos, szeretetben gazdag életét senki sem köszönte meg sem Istennek, sem neki. Nem is őt ünnepelték. Önmagukat ünnepelték egész este, és kezeik csinálmányát — ahogy a Biblia mondja. Így lett a hajdan volt, meghitt, bensőséges alkalomból rideg, világias tortaverseny.

Ugyanígy tolódott el a hangsúly karácsony eredeti tartalmáról is. Mert ha ma megkérdezzük az embereket, minek az ünnepe a karácsony, akkor a leggyakrabban ilyen válaszokat hallhatunk: A szeretet ünnepe, az ajándékozás ünnepe, a család ünnepe, a fenyőfa ünnepe stb. És természetesen a mi szeretetünk ünnepe, és a mi ajándékozásunk ünnepe, és a mi családunk ünnepe. Mert ilyenkor leg-

alább néhány napig igyekszünk elviselni vagy szeretni egymást. Ilyenkor mi készítünk és mi várunk ajándékot, és ilyenkor, ha egyébként egész évben nem sokat törődünk is egymással, rájövünk arra, hogy mégis csak vannak rokonaink, akiket felkeresünk vagy meghívunk. Tehát a mi ünnepünk. Magunkat ünnepeljük karácsonykor. Erről árulkodik a szükségesnél sokkal dúsabban terített asztal is.

Éppen ezért ma azt nézzük meg, hogy Isten igéje mit mond arról, valójában minek az ünnepe hát a karácsony? Csakugyan a szeretet ünnepe, az ajándékozásé, a családé, vagy valami másé? Isten igéje nagyon határozott nemmel válaszol ezekre a kérdésekre. S azt mondja, hogy ez mind hamisítás, az önmaga ünnepeletetésére és imádtatására mindig kész ember jellemző valóságtorzítása. Mert karácsony nem a szeretet ünnepe! És karácsony nem az ajándékozás ünnepe, és nem a családnak, még csak nem is az úgynevezett szent családnak az ünnepe, hanem valami egészen más.

Az első két említett tévedésre szeretném elmondani a Biblia válaszát.

1) Isten igéje szerint karácsony az Isten irántunk való szeretetének az ünnepe. Tehát nem a szeretet ünnepe úgy általában, mivelhogy úgy általá-

ban szeretet nem létezik. Mert azt olvassuk az igében, hogy maga Isten a szeretet. És nem lehet még a mi egymás iránti szeretetünk ünnepe sem, mert amíg Isten szeretete alapjaiban meg nem változtat minket, addig képtelenek vagyunk arra, hogy igazán szeressünk. Karácsony tehát a mindenható, szent Úr Isten irántunk való meg nem érdemelt, felfoghatatlan, mérhetetlenül nagy szeretetének az ünnepe. Annak a szeretetnek az ünnepe, amely lehajolt abba a mélységbe, ahova mi zuhantunk önhibánkból, amely szeretet kiemel innen minket, lemossa rólunk azt a sok szennyet, amivel beszenyeztük magunkat, amely szeretetből Isten új kezdést engedélyez, és visszaemel magához, ahonnan kiestünk.

Így olvassuk ezt az igében: „Abban lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete irántunk, hogy egyszülött Fiát elküldte Isten a világba, hogy éljünk általa.” Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, ahogy Ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Ez a szeretet Jézus Krisztus életébe került.

Karácsony tehát az ember önmegváltásának a teljes csődjét is mutatja. Istennek kellett emberré lennie, mert az ember nem tud felemelkedni Isten-

hez. Egyáltalán az ember nem tud felemelkedni. Nem tud többé emelkedetten gondolkozni és élni, annyira tehetetlenné vált minden jóra, az igazi szeretetre is.

Isten egy kis gyermekben hajolt le hozzánk, hogy felemeljen minket magához, és így megmutassa, hogy az Isten erőtlensége erősebb az emberéknél. Olyan hangsúlyos ebben a mondatban, hogy „Úgy szerette Isten e világot...” Azt a világot, amelyik tőle elszakadt, vele szembefordult, ellene felázadt, amely világ ma is negligálja vagy gúnyolja Őt. Isten ezt a világot szereti. Azt a világot, amelyikben semmi szeretetre méltó nincs. Isten annak ellenére szereti ezt a világot, hogy ilyen, amilyen. Az Isten szeretetében mindig ott van ez a vonás: annak ellenére. Egyszerűen azért, mert ennek a világnak szüksége van Isten szeretetére.

Isten úgy szerette ezt a világot, hogy Jézus Krisztusban lemondott isteni dicsőségéről. Már a testté léételkor, karácsonykor vállalta emberlétünk minden nyomorúságát. Aztán még mélyebbre ment: magára vette az egész embervilág bűnterhét, bűné lett érettünk, és meghalt azért, hogy mi élhesünk. Meghalt, hogy isteni életét szétossza közöttünk, és aki Ővele kapcsolatba kerül, aki ezt az

életet befogadja, vagyis „aki hisz”, abban működni kezd ez az isteni élet. Így szerette Isten e világot.

Az ember nem tud így szeretni. Az emberi szeretet legfeljebb arra képes — ami régi karácsonyi hagyomány —, hogy ilyenkor néhány napig hallgatnak a fegyverek. Egy-két napos fegyvernyugvás. Ez az emberi szeretetnek a teljesítőképessége. De az is úgy, ahogy egyszer valaki a fronton mondta: „Ma nem lövünk, de a puska a lábnál marad.” Vagy ahogy egy családban hangzott el egy karácsony reggelen: „Ma nem támadunk, de rendbe hozzuk a fegyvereket.” És karácsony délután döntötték el a családi tanácskozáson, hogyan fognak tönkretenni és kisemmizni valakit, akinek ünnep előtt természetesen kellemes ünnepeket kívántak. Az emberi szeretet erre képes. Ma nem lövünk, de a fegyver töltve marad. Ma nem támadunk, mert karácsony van, és ünnepeljük a magunk szeretetét, de rendezzük a sorainkat, és rendbe hozzuk a fegyvereinket.

Pedig a szíve mélyén mindenki nagyon vágyik szeretetre, Nem csak arra, hogy őt szeressék, arra is eljut a legtöbb ember egyszer, hogy de jó lenne egyszer igazán szeretni. Jó lenne úgy élni, hogy ne bosszantsam és fáraszam mindig a körülöttem

élőket. Olyan jó lenne a házasságban békességben élni. Olyan jó lenne a szüleinknek csak örömet szerezni. Olyan jó lenne a gyerekeinket sokkal türelmesebben megérteni és segíteni. Olyan jó lenne, ha a szomszéd családok és népek nem gyötörnék és megszegényítenék egymást, hanem meggazdagítanák egymás életét. Olyan jó lenne, ha munkatársak, vetélytársak, talán még az ellenségek is, el tudnák fogadni egymást, és tudnának igazán szeretni. A vágy megvan, és akkor megszólal a józan ész, és azt mondja: de erre csak az Isten képes. És aki ezt mondja, talán nem is gondolja, milyen igazat mond. Erre valóban csak Isten képes. Viszont enélkül tönkremegy az emberi élet. Erre a szeretetre, ami nélkül elviselhetetlen az élet, csak Isten képes.

„Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent. Aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent, mert az Isten szeretet. Abból tudjuk, hogy benne élünk, és Ő mibennünk, hogy a maga Lelkéből adott nekünk. És mi láttuk, és bizonyosságot teszünk arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvözítőjéül. Ha valaki vallja, hogy Jézus az Isten Fia, abban az Isten lakik, ő pedig

az Istenben.” Erre a szeretetre csak az Isten képes. De Isten képes volt arra is, hogy ebből a szeretetből egészen közel hajoljon hozzánk, és önmagát osz-sza szét közöttünk. Isten kész arra, hogy mint ahogy testet öltött az első karácsonykor egy istállóban az ember Jézus alakjában, ugyanúgy testet öltson mi-bennünk, és önmagát adja nekünk. Ezt olvastuk itt. Lehetséges az, hogy Isten elkezdjen élni vala-kiben, aki Őt behívja, beengedi az életébe, és az ilyen ember Isten szeretetével kezd szeretni. Pon-tosabban, az ilyen emberben az Isten maga kezd el szeretni. Mi ennek a feltétele? „Ha valaki vallja, hogy Jézus az Isten Fia, abban az Isten lakik.” Vagyis abban megmozdul, elkezd élni az isteni sze-retet.

Vallod te azt, hogy Jézus az Isten Fia? Ott a betlehemi jászolban is, a golgotai keresztre kife-szítve is — és ha hittel befogadjuk — a mi éle-tünkben is, hogy Ő az Isten Fia? Akkor lehetséges az, hogy bennünk az Isten szeretete jelenjék meg. És ami a saját erőfeszítésünkből lehetetlen volt, és egészen bizonyos, hogy soha nem fog sikerülni, hogy mi tiszta szívből, igazán, mindenkit szeres-sünk, az egyszerre valóság lesz, mert az Isten lakik bennünk, és Ő kezd el szeretni bennünk.

Hadd kérdezzem meg most egészen egyszerűen és keményen: Akarod te ezt igazán? Vagy csak beszélünk erről, álmodozunk, vágyakozunk utána, de ezt a lépést mégsem tesszük meg. A magunk szeretetével nem messzire megyünk. A karácsonyi evangélium az, hogy Isten a maga szeretetét kínálja nekünk, de ez Jézus személyéhez van kötve. És ez ahhoz a döntéshez van kötve, hogy én hiszem, hogy Jézus az Isten Fia, így rendelem alá az életemet neki, és akkor Ő kezd el szeretni bennem és általam. Akarjuk mi ezt igazán? Mert, ha igen, akkor ez a mi számunkra is azt jelenti ám, amit neki jelentett karácsony. Aki így akar szeretni, annak ugyanúgy le kell mondania a maga dicsőségéről, mint ahogy az emberré lett Isten Fia lemondott a maga isteni dicsőségéről. És az ilyen embernek, az ő régi természetének ugyanúgy meg kell halnia, mint ahogyan Isten Fia meghalt a kereszten. És ez azt jelenti, hogy vissza fogod vonni a válókeresetet, mielőtt még elmennétek a tárgyalásra. Hogy mégis csak kibékültök a te kezdeményezésedre még a békéltető előtt. Ez azt jelenti, hogy végre lemondasz a magad igazáról, és igazat adsz Istennek. Ez azt jelenti, hogy nem szabad a szereteted feltételének azt, hogyha ő megváltozik, hanem elfogadod így, ahogy

van, és elkezdted szeretni, ahogy az Isten is elfogadott minket, amint vagyunk, sok bűn alatt.

És ez azt jelenti, hogy félretesszük a magunk elveit, amikre oly büszkék vagyunk, és amik oly alkalmatlanokká tesznek minket a szeretetre, és engedünk az Isten indításának. És készek vagyunk szívből megbocsátani sok történelmi és frissen elszenvedett sérelmet, mert az Isten szeretete erre indít bennünket. És készek és képesek leszünk eltűnni szeretetre egyáltalán nem méltó embereket magunk körül, és a belőlünk áradó isteni szeretet fogja átformálni őket. Ezt jelenti az Isten szeretetével szeretni. A szeretet vérre megy!

Az Isten Fiának a vére is kihullott a kereszten, mert szeretett minket, és önmagát adta érettünk. A szeretetbe bele kell halni. Ha te igazán szeretni akarsz, akkor bele kell halnia a büszkeségednek, az önérzeteskedésednek, a hiúságodnak, egész régi, huncut, ravasz, gyűlölködő, önző természetednek, hogy aztán éljen benned hatalmasan az Isten, és az Isten szeretete. Akkor az isteni szeretet sugárzik majd belőlünk.

Nagy ár ez ezért? Túl nagy ár? Inkább maradjunk a gyűlölködésben? Isten nem számolgatta, hogy mekkora árat kell fizetnie azért, hogy mi éljünk.

„Úgy szeretne Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Így azonban lejött a menny erre a földre. Ezért vált lehetővé az, hogy akár ma belépjen valaki a mennyek országába, és a mennyországot vigye magával haza, vagy a munkahelyére, vagy oda, ahol már azt mondja, hogy ez pokol, és megjelenjen valami isteni abban, aki így megnyitja magát Isten szeretete előtt. Ennek a szeretetnek az ünnepe a karácsony. Az Isten szeretetéé.

2) A második, amit az ajándékozásról mondtunk. A karácsony nem az ajándékozás ünnepe, hanem a karácsony egyértelműen az Isten nekünk készített ajándékának az ünnepe, vagyis Jézusnak az ünnepe. Ő az Isten ajándéka. Nem tortaünnep, hanem születésnap. Az emberré született Jézus Krisztus születése napja, ami neki nagy szenvedés volt, nekünk azonban kimondhatatlan öröm és ajándék, mert Ővele és Őérette kaptunk vissza mindent, amit elveszítettünk a bűn miatt. És az, hogy mi karácsonykor ajándékokat adunk egymásnak, erre az Isten nagy ajándékára emlékeztet bennünket.

Olyan sok kedves, tiszta, őszinte, szép vonása is van a mi karácsonyi ajándékozásunknak. És

ugyanakkor olyan sok csúnya és tisztátalan is keveredik bele: sok képmutatás, kényszer, sokszor még számítás is.

Egyszer egy asszony zúgolódott amiatt, hogy a férje milyen értékes ajándékot készít egy ismerősüknek, s a férfi huncut mosollyal, megnyugtatóan ezt mondta: „Ne félj, anyukám! Megtérül ez még nekünk!” Így is tudunk mi karácsonykor ajándékozni.

Isten azonban nem így ajándékozott. Isten nem valamit adott nekünk, hanem önmagát, egészen. Isten nem számításból adta nekünk Jézust, hanem szeretetből. És nem vár érte viszonzást, még hálát sem. Egy valamit vár Isten tőlünk. Azt, hogy fogadjuk el az Ő ajándékát. „Az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Mert, aki nem hisz őbenne, az elvész. Isten ezt hozza tudtunkra karácsonykor, hogy az Ő ajándéka, Jézus Krisztus nem luxus, nem fényűzés, nem esetleges dísz a fenyőfán, hanem maga az élet. „Akié a Fiú, azé az élet. És akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” Ezért nagyon fontos ennek az igének a befejező mondata is: „... hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen.” Hogy tudjuk elfogadni az Isten ajándékát. Isten mindent megtett azért, hogy nekünk minde-

nünk meglegyen, ami erre az életre és az örök életre szükséges. Karácsonykor eget-földet megmozgatót az Isten ennek érdekében. Angyalok seregei jöttek-mentek ég és föld között. Megtörtént a páratlan csoda, a teremtéshez hasonló csoda, a testté léétel, de mindez hiába, ha valaki nem fogadja el.

Egyszer Jézus ezt az elfogadó hitet a gyermekek magatartásához hasonlította. Azt mondta: „Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint kisgyermek, nem megy be abba.” A kisgyermek hogy fogadja az ajándékot? Úgy, hogy elfogadja. A kisgyermek nem számítgat. Ő még nem bizalmatlan, nem gyanakvó. Elfogadja, amit kap, és él vele.

Elfogadtuk mi már valóban az Isten ajándékát? Vagy talán meg sem halljuk, amikor kínálja?

Olyan megdöbbentő volt számomra, mikor halottam, hogy egy üzemben néhány fiatalember olyan garázdaságot követett el, hogy elbocsátották őket. Közölték velük, hogy jelentkezzenek a munkakönyvükért másnap. Aznap azonban még volt valami munkásgyűlés, és az igazgató sok mindenről beszélt, s egyebek között bejelentette azt is, hogy mégis csak adnak lehetőséget ezeknek a fiúknak az újrakezdesre. Egyelőre nem kell elkérniük a munkakönyvüket, folytathatják a munkát. Az egyik fiatal-

ember azonban egyáltalán nem figyelt oda erre az előadásra. Mint elmondta, egy kislánnyal szemezett végig. Nem is hallotta, hogy ott róla is szó volt, utána jelentkezett a munkakönyvéért, és elment. Utólag bánta, mert ezzel nagyon nagy kellemetlenséget szerzett önmagának.

Nem így ülünk olykor mi is itt a templomban? Isten rólunk beszél. Nekünk kegyelmezett meg. Nekünk kínál ajándékot, és mi meg sem halljuk, mert itt is magunkat ünnepeľjük. Itt is a saját gondolatainkkal vagyunk elfoglalva, itt is a magunk programját tervezzük, miközben Ő beszél hozzánk, és ajándékot kínál.

„Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egy-szülött Fiát adta.” De ha ez nekünk nem kell, ma-radunk továbbra is szegények.

Fájdalmas az, amikor emberekből árad a pa-nasz, és soroljuk vég nélkül, hogy mi-minden nélkül szűkölködünk, mire lenne szükségünk, mi-minden nincs az életünkben, és ahogy ezt hallom sokszor, egyre-másra jutnak eszembe az igék, amik arról be-szélnek, hogy ezt is meg lehet kapni Jézusban, ez is meglenne neked, ha Jézust elfogadtad volna, ez is, ez is, ez is. Nyöszörögsz, nyavalyogsz, nyafogsz ahelyett, hogy elfogadnád az Isten ajándékát.

Mert aki Jézust elfogadta, annak a magányban társa lesz. És az meg fogja találni a többieket, akiknek szolgálva nem lesz magányos. Az küldetést kap Istentől. Aki Jézust elfogadta, az a gyászban vigasztalást talál, és akkor is tökéletes vigasztalás van a szívében, ha a könnyei csorognak. Mert ez nem olyan vigasztalás, mint amit mi próbálunk adni egymásnak.

Aki Jézust, az Isten karácsonyi ajándékát elfogadta, annak a csüggedésben reménysége lesz. Az, ha néha-néha meg-megcsapja is az, hogy értelmetlen már az élete, vagy céltalan, vagy minek van itt, újra és újra világosságot kap, és meglátja, hogy mire akarja őt még használni Isten. Annak a feszültségek között is békessége van, mert Ő a mi békeségünk. Az a csalódások után mindig újra bizalmat nyer tőle. Annak Jézus lesz az életében az a biztos pont, akiben mindig megfogódzhat. Az a szilárd talaj, ami soha meg nem inog. Aki mindig vele marad, életének minden pillanatában, a halálunk pillanatában is, amikor mindnyájan egyedül lennénk egyébként, és azon túl is, az örökkévalóságban.

Ő az, aki úgy szeretett minket, hogy mindig csak ad. Önmagát is adta. És nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az

ő barátaiért.” Így sem kell neked Jézus? „...hogy aki hisz őbenne el ne vesszen.” „Mert aki nem hisz őbenne, az immár elveszett” — ezt mondja az ige.

Karácsony az Isten szeretetének az ünnepe. Karácsony az Isten ajándékának, Jézusnak az ünnepe. Isten kínál ajándékot nekünk. Aki ezt az ajándékot visszautasítja, azon csakugyan nem lehet segíteni.

Mit jelent ez egészen gyakorlati módon, hogy „aki hisz őbenne”? Mit jelent hinni Jézusban? Most ennek az igének az üzenetéhez ragaszkodva, ebben a négy lépésben tudnám summázni ezt: Aki hisz őbenne, az elhiszi neki, hogy nála nélkül semmire sem képes, szeretni sem. De elhiszi neki, hogy ővele mindenre képes, még szeretni is. Tehát nem mond le arról, hogy mégis szeressen. Aki őbenne hisz, az elfogadja azt, amit Ő kínál: bűneinek a bocsánatát, s engedi, hogy átformálja őt Isten szeretete. Aki őbenne hisz, az átengedi magán ezt a szeretet, és ezzel a szeretettel fog szeretni másokat. Komolyan veszem, hogy nélküle nem tudok szeretni. Nem mondok le arról, hogy mégis szeretni akarom a többiekét és Őt. Engedem, hogy Isten szeretete átformáljon. Befogadom Istent, aki maga a szeretet, és engedem, hogy Isten szeretete

átáradjon rajtam, ha belepusztulok is. Sőt, egyenesen akarom, hogy pusztuljon bele az én régi, önző, magamnak való, korlátolt természetem, hogy korlátlan tere legyen bennem Istennek, aki maga a szeretet. Hisszük-e mi ezt igazán? Akkor volt érdemes ide eljönni, ha erre a kérdésre világos választ adunk Istennek most, mindjárt.

Hisszük-e azt, hogy nála nélkül semmi jóra nem vagyunk képesek? Hisszük-e azt, ha Őt befogadtuk, bármire képpé tesz, mert Ő mindenre képes? Engedjük-e, hogy Ő átalakítson minket, és ott nyúljon hozzánk, ahol Ő akar, és attól szabadítson meg, és azzal ajándékozzon meg, amivel Ő akar? És aztán engedjük-e, hogy mindaz, amit kaptunk tőle, továbbmenjen másokhoz? Elhisszük-e, hogy így leszünk igazán gazdagok, ha mi közvetítünk Isten és mások között?

Így a karácsony nem múló hangulat lesz, hanem olyan új életnek a kezdete, amelyik egyre inkább gazdagodik, míg végül az örökkévalóságban majd kiteljesedik. Legyen áldott az Isten, hogy így szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!

Mennyei Édesatyánk, olyan sokat panaszkodunk amiatt, hogy nem kapunk elég szeretetet, pedig belőled árad reánk ez a szeretet. Megvalljuk bűnbánattal, hogy éppen ez a mi panaszkodásunk, elégedetlenségünk leplezi le a mi hitetlenségünket, hogy nem kell nekünk a te szereteted, hogy azt nem akarjuk befogadni. Kellene a kis unokánké, a párunké, a szomszédoké, de a te mentő, átformáló, isteni szeretetedet nem akarjuk befogadni.

Könyörülj rajtunk, és segíts még abban is, hogy bizalommal megnyissuk magunkat előtted. Köszönjük, hogy te kimondhatatlanul szeretsz minket. Köszönjük, hogy nem szabsz feltételeket. Köszönjük, hogy feltétel nélkül, így ahogy vagyunk, elfogadsz. S miközben mi szemrehányásokat teszünk neked, vádolunk téged, vagy egyszerűen nem veszünk komolyan, nem hiszünk benned, te ennek ellenére, egyoldalúan is, kimondhatatlanul szeretsz. Köszönjük, hogy ennek a bizonyága a karácsony. Ennek a bizonyága a kereszt, s ennek a bizonyága az, hogy ma újra hallhattuk a te hívásodat.

Köszönjük, Urunk, hogy most sem parancsokat osztogattál nekünk, és nem tilalmakat állítasz elénk, csak arra kérlsz, hogy fogadjuk el, amit kínálsz. Szégyelljük magunkat, hogy erre kell kérned. Bo-

csásd meg, hogy nem bízunk benned! Bocsásd meg, hogy más kellene, mint a legnagyobb, a legtöbb! Köszönjük, hogy te önmagadat kínálod nekünk. Könyörülj rajtunk, és ajándékozz hitet! Szeretnénk most így megnyitni a szívünket előtted.

Elismerjük Urunk, hogy nem vagyunk mi képesek igazi szeretetre, semmi jóra. Hisszük azt, hogy te képesekké tudsz minket tenni. Engedjük azt, hogy átfőrdj minket szeretetteddel, és készek vagyunk átengedni magunkon a te szeretetedet. Még akkor is, ha rajtunk keresztül a rosszakaróinkat akarod szeretni. Engedd, hogy tanúi legyünk ennek a csodának még ma! Szeretnénk innen veled elindulni! Hadd legyen valóság bennünk, amit az ígében ígértél, hogy lehetséges, hogy te bennünk lakozol a te Lelked által, és így a te szereteted lesz bennünk! Szeretnénk ezzel hazamenni azokhoz, akiket otthon hagytunk! Szeretnénk ezzel fogadni az epés megjegyzéseket, a sértő, bántó emlékeztetéseket! Szeretnénk ezzel megbocsátani, tűrni, terheket hordozni, diadalmaskodni! Nem csak egy-két napra akarjuk félretenni a fegyvereinket. Szeretnénk letenni előtted végleg minden fegyverünket, és fegyvertelenül, kizárólag a szeretet fegyverével harcolni, sohasem mások ellen, hanem másokért. Ebben adj nekünk győzelmet! Ámen.